

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, IČ: 42196451, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. července 2011, č. j. 3127/560/10, 113672/ENV/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. prosince 2014, č. j. 10 A 287/2011 – 46,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení případu

[1] Česká inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 18. 6. 2007, č. j. ČIŽP/46/OOL/0631377.20/07/HLL, uložila žalobci pokutu ve výši 450.000 Kč podle ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o České inspekci životního prostředí“), za ohrožení a poškození životního prostředí v lesích tím, že žalobce vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů tím, že v období měsíců dubna až listopadu 2006 nechal zpracovat kalamitu v porostech 238 A7 (výměra 12,97 ha), 110 C7 (výměra 5,64 ha) a 110 D7 (výměra

13,19 ha) pro tyto porosty nevhodnou harvestorovou technologií, čímž došlo k dlouhodobému poškození stavu půdního profilu, poškození stromů stojících podél linek odřením kmenů, kořenových náběhů a potrháním kořenů, ke snížení stability porostů a v porostu 110 D7 k poškození koryta vodoteče a změně vodního režimu.

[2] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný změnil toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že výrokem I. uložil žalobci pokutu ve výši 225.000 Kč, výrokem II. mu uložil povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč a výrokem III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrdil. Žalovaný modifikoval výši uložené pokuty, neboť na rozdíl od inspekce došel k závěru, že žalobce jako vlastník dotčeného lesa je ve smyslu návěti ustanovení § 4 zákona č. 289/1995 Sb. (dále jen „lesní zákon“) odpovědný nikoliv za jednání, jímž došlo k ohrožení a poškození životního prostředí v lese, nýbrž pouze za opomenutí povinností vlastníka lesa při hospodaření, v důsledku něhož došlo k ohrožení životního prostředí v lese.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu, neboť nesouhlasil se skutkovým zjištěním ani s právním posouzením, učiněným žalovaným v napadeném rozhodnutí. Konstatování žalovaného, že se žalobce dopustil opomenutí při výběru zhotovitele (PETRA, spol. s r.o.), nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by při zpracování kalamitního dříví připustil (nezabránil) použití nevhodné těžké techniky (tzv. harvestorové technologie). Zhotovitel provedl těžbu harvestorovou technologií v rozporu s příkazem žalobce, přes jeho opakované žádosti a pokyny o zajištění zpracování zadanou vhodnou technologií. Žalobci nelze ani vytýkat, že nezastavil práce v okamžiku, kdy se ukázalo, že použití těžké techniky může ohrozit životní prostředí v dotčených lesních porostech, neboť otázku zastavení prací je nutno řešit v kontextu následků takového zastavení pro další vývoj porostu. Odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt nelze dovozovat bez dalšího pouze z jeho odpovědnosti za stav majetku, popř. z odpovědnosti za způsob hospodaření s ním, a z vlastnictví majetku samotného. Údajný následek v podobě žalovaným tvrzeného ohrožení životního prostředí v příčinné souvislosti s jakýmkoli jednáním či opomenutím žalobce nadto ani nevznikl; žalobce nesouhlasil se závěry odborného posouzení Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity, lesnické a dřevařské fakulty, ústavu lesnické a dřevařské techniky, z března 2007 s názvem „Vyhodnocení harvestorové technologie v kalamitních těžbách v porostech 238 A7, 110 C7 a 110 D7“, vypracované Ing. K., Ph.D. a Ing. J., signované vedoucím ústavu Doc. Ing. S., CSc. (dále jen „odborné posouzení“), a žalovaný se při hodnocení důkazů se zásadními připomínkami žalobce k tomuto posouzení nevypořádal. Les za pět let od zpracování předmětné kalamity žádné poškození nevykazuje. Zhotovitel, který práce prováděl, postupoval o své vlastní vůli, jež byla v rozporu s vůlí a pokyny žalobce. Opomenutí žalobce zastavit prováděné práce nemůže být v příčinné souvislosti s jakýmkoliv následkem těmito pracemi vzniklým, neboť příčinná souvislost těchto následků může být dána toliko s prováděním prací jako takovým.

[4] Městský soud žalobu zamítl. Dovedl odpovědnost žalobce za správní delikt, neboť žalobce ve výběrovém řízení na zhotovitele PETRA spol. s r. o. nestanovil takové podmínky, které by následně odpovídaly a byly v souladu s charakterem zadaných prací; souvislost mezi použitím nevhodné harvestorové technologie (charakteru této

pokračování

technologie) a poškozením stromů v předmětných porostech je přitom jasně konstatována v *odborném posouzení*. Žalobce jako specializovaná právnická osoba, které je svěřeno nakládání s lesy ve vlastnictví státu a disponující kvalifikovaným odborným personálem, ohrozil životní prostředí v lesích tím, že zanedbal (vědomá nedbalost) povinnosti ochrany lesa vyplývající z jednotlivých ustanovení lesního zákona. Konkrétně porušil povinnost vyplývající z § 11 lesního zákona počínat si tak, aby nedocházelo k ohrožování nebo poškozování lesů a při hospodaření v lese usilovat o to, aby funkce lesa byly zachovány a plněny rovnoměrně a trvale. Dále porušil povinnost vyplývající z § 32 odst. 2 lesního zákona činit nezbytná opatření ke zmírnění následků mimořádných okolností a nepředvídaných škod v lese, dále povinnost podle § 32 odst. 5 a 8 lesního zákona zvyšovat odolnost lesa a jeho stabilitu a v rámci ochrany lesa dát přednost účinným technologiím šetřícím životní prostředí a provádět přibližování, uskladnění a odvoz dříví tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa a ostatních pozemků; a dále povinnost vyplývající z § 34 odst. 1 a 2 lesního zákona, podle kterého výstavba a údržba přibližovacích linek, lesní dopravní sítě a ostatních zařízení v lesích nesmí působit ohrožení stability lesních porostů, zvýšené nebezpečí eroze nebo nepřiměřené poškození půdy a vodního režimu v daném území. Jednání žalobce městský soud shledal ve formě opomenutí stanovit vhodnou technologii zpracování kalamity v předmětných porostech, zabezpečit odbornosti ze strany zhotovitele a minimalizovat škody při jejich prvním zjištění zastavením činnosti. *Odborné posouzení*, o které se rozhodnutí žalovaného opírá, je podle městského soudu kvalifikovaný, odborný a zcela průkazný podklad pro rozhodnutí, prokazující škodlivý následek jednání žalobce ve formě ohrožení.

II.

Kasační stížnost a stanovisko žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též stěžovatel“) včas kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu, že odpovědnost za předmětný správní delikt zakládá údajné opomenutí stěžovatele, které má spočívat v tom, že při zadávání veřejné zakázky na předmětné lesnické práce vybral jako zhotovitele společnost PETRA spol. s r. o., která disponovala z 90% pouze harvesterovou technologií, ač užití této technologie bylo pro provedení předmětných prací nevhodné, a že nestanovil ve výběrovém řízení takové podmínky, které by odpovídaly a byly v souladu s charakterem následných prací. Městský soud se nevypořádal s námitkou stěžovatele, že výběrové řízení proběhlo (muselo proběhnout) podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, které stanoví meze toho, co stěžovatel po možných smluvních partnerech mohl požadovat. Dále není příčinná souvislost mezi tím, zda subjekt, kterého stěžovatele vybral, disponoval z 90% toliko harvesterovou technologií nebo nikoliv, neboť samotná realizace prací byla pouze na tomto subjektu, který mohl svůj způsob realizace prací kdykoliv jakkoliv změnit.

[7] Dále stěžovatel nesouhlasil s názorem městského soudu, že odpovědnost za správní delikt vyplývá z opomenutí stěžovatele zastavit práce, jak předvíдалa smlouva se zhotovitelem, když bylo zřejmé, že jsou prováděny nevhodnou technologií. Podle stěžovatele není příčinná souvislost mezi tím, že stěžovatel nežádal po zhotoviteli

zpracovávajícího kalamitu zastavení prací, a vznikem škodlivého následku; příčinnou souvislost je třeba podle stěžovatele posuzovat pouze z přírodovědeckého hlediska a prvotní a jedinou příčinou ohrožení životního prostředí (pokud k němu došlo) bylo jen provádění prací zhotovitelem - společností PETRA spol. s r. o.; případný požadavek stěžovatele na zastavení prací není součástí tohoto řetězce vzájemných událostí, které by mohly vést nebo vedly k ohrožení životního prostředí vytvořením podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

[8] Stěžovatel dále namítal, že škodlivý následek nebyl prokázán, neboť nebyly vypořádány námitky stěžovatele zpochybňující závěry v *odborném posouzení* a žalovaný ani správní orgán tak nezjistili skutkový stav bez důvodných pochybností a v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“) nedostáli své povinnosti hodnotit všechny podklady a pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, a zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalovaný překvalifikoval správní delikt žalobce na ohrožovací delikt, když poškození životního prostředí se nepodařilo dostatečně průkazně doložit, a aniž by provedl další dokazování (zjištění aktuálního stavu lesních porostů) uzavřel, že existuje vlivem provedených zásahů těžkou technikou jistý potenciál eroze a lze zde očekávat problémy v případě jakékoliv dopravy, zvláště v obdobích se zvýšenou půdní vlhkostí. Stěžovatel podtrhl, že za uplynulých pět let se předmětné porosty projevují jako stabilní bez známek ohrožení či snížení vitality porostu.

[9] Konečně stěžovatel namítl, že žalovaný i městský soud odpovědnost stěžovatele vyvozují prakticky pouze z odpovědnosti stěžovatele za způsob hospodaření se svěřeným majetkem, což odpovědnost za předmětný správní delikt založit nemůže; současně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 42/2002 – 43.

[10] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Vzhledem k tomu, že v dotčeném lese společnost PETRA spol. s r. o. v právním slova smyslu nehospoďařila, nemá za předmětný správní delikt odpovědnost, tuto má žalobce, neboť ji řídil a kontroloval, a za situace, kdy hrozilo škodlivé dotčení lesa, měl schopnost i oprávnění práce zastavit, požadovat jejich přerušení, vyžadovat použití dohodnuté techniky či technologie, přijmout odpovídající ochranná opatření, zjednat okamžitou nápravu; nic z toho však žalobce neučinil. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že ohrožení životního prostředí nebylo prokázáno a že k němu vůbec nedošlo, když po dobu pěti let les vykazuje stabilitu. Žalovaný nepochybuje, že ke dni rozhodování poškození životního prostředí prokázáno nebylo, to však nevylučuje, že v budoucnu (pět let je relativně krátká doba, v lesním hospodářství se počítá na decennia) právě s ohledem na zjištěné poškození lesa ke vzniku poškození životního prostředí nedojde.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, spočívající v tom, že se žalovaný podle stěžovatele nevypořádal s jeho námitkami k *odbornému posouzení*, o které žalovaný opíral svůj závěr, že ke vzniku škodlivého následku spočívající v ohrožení životního prostředí došlo; stěžovatel tedy namítal vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, což je důvod kasační stížnosti předvídaný v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud se vymezením případů, kdy řízení před správním orgánem trpí touto vytykanou vadou, zabýval již v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 – 76, a dospěl k závěru, že „[p]okud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“. Přesně takové parametry přezkoumávaný rozsudek městského soudu má. Městský soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu a srozumitelně vysvětlil, že závěry žalovaného považuje za opodstatněné, neboť ze souhrnu podkladů pro rozhodnutí, které vzájemně korespondují (terénní kontrolní šetření České inspekce životního prostředí a *odborné posouzení*) vyplývá, že podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů byly vytvořeny porušením kořenů ve hloubce 50 cm (a více) v místech vyjetých kolejí, nevhodnou sanací kolejí zasypáním těžebních zbytků, celkovým narušením půdního profilu a vodního režimu a poškozením kmenů a kořenů. Současně vysvětlil, proč nepovažuje za podstatné, zda se v uplynulých pěti letech negativní působení vskutku projevilo; podstatné je, že takové podmínky pro působení biotických a abiotických škodlivých činitelů vytvořeny byly.

[14] Nejvyšší správní soud se se závěry městského soudu ztotožňuje. Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že závěr o vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů učinil na základě několika terénních šetření v dotčených lesních porostech, konkrétně dne 10. 10. 2006, 13. 10. 2006, 18. 10. 2006, 20. 11. 2006, v rámci kterých bylo zjištěno, že při likvidaci zimní kalamity bylo použito těžké techniky, což vedlo k nevratnému poškození půdního povrchu lesa, odřeni a narušení kořenového systému stromů a poškození (odřeni) kmenů, poškození lesní půdy a stojících stromů, v porostu 110 C7 (revír Borová) bylo přibližováním bylo vyjeto cca 200 m kolejí až do hloubky 40 cm, v porostu 110 D7 (revír Borová) bylo přibližováním vyjeto cca 600 m kolejí až do hloubky 70 cm, v porostu 238 A7 (revír Čachnov) koleje vznikly v délce cca 500 m po ploše porostu; přibližováním dříví byla poškozena vodoteč. Dále žalovaný vyšel z *odborného posouzení*, ze kterého vyplynulo, že práce byly provedeny v nevhodnou dobu a způsobem neodpovídajícím daným terénním podmínkám. Pro zásah byla zvolena naprosto nevhodná kombinace času a použité technologie s ohledem na stanovištní podmínky, které byly podmáčené a tomu bylo nutné přizpůsobit použitou mechanizaci. V okolí zpřístupňovacích linek se vyskytovala poranění stromů ve vyšší míře, než je obvyklé, a to i ve větších výškách. Poškození kořenů nebylo možné po provedené sanaci posoudit, avšak při hloubce kolejí přesahující 50 cm lze ve smrkovém porostu předpokládat, že jsou

porušeny všechny kořeny v této hloubce, které procházejí přes zpřístupňovací linku. Uvedené podklady pro rozhodnutí žalovaný hodnotil ve vzájemné souvislosti s tím, že navzájem korespondují a odůvodňují proto závěr o vzniku škodlivého následku, spočívajícího k ohrožení životního prostředí v lese; žalovaný rovněž vysvětlil, že následek ohrožovacího deliktu spočívá ve formě vyvolání reálního nebezpečí, přičemž následek ve formě poruchy obvykle chybí, je tedy irelevantní, že dosud ke k faktickému poškození životního prostředí lesa nedošlo.

[15] Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný dodržel postup stanovený v ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu pro zjišťování skutkového stavu. Podle § 50 odstavce 3 správního řádu, *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.* Podle odstavce 4, *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Žalovaný zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, kterému měla být uložena povinnost, a při zjišťování skutkového stavu hodnotil všechny podklady podle své úvahy a ve vzájemné souvislosti a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a na základě těchto úvah dospěl k závěru, že k ohrožení životního prostředí lesa vlivem vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotickým a abiotickým činitelů došlo, skutková podstata, ze které žalovaný vyšel, má tedy oporu ve správním spise a městský soud správně tuto v žalobě vytčenou vadu nepovažoval za důvodnou; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak není dán.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nedostatku příčinné souvislosti mezi vytýkaným opomenutím stěžovatele a vznikem škodlivého následku. Podle stěžovatele, příčinná souvislost musí být chápána v přírodovědném smyslu jako nezbytná podmínka pro vznik škodlivého následku, což v posuzovaném případě splněno nebylo. Za předpokladu, že ke vzniku škodlivého následku skutečně došlo, by příčinná souvislost mohla být pouze mezi jednáním zhotovitele prací a škodlivým následkem; mezi vytýkaným opomenutím, tedy nevyužitím smluvních nástrojů pro zabránění použití harvesterové technologie, resp. nezabránění použití této technologie smluvně, a vznikem následku přímá příčinná souvislost není, protože toto vytýkané opomenutí stěžovatele samo o sobě k poškození životního prostředí z přírodovědného hlediska vést nemůže. Stěžovatel se nadto vytýkaného opomenutí nedopustil, neboť při stanovení podmínek pro smlouvu se zhotovitelem byl vázán mezemi vyplývajícími ze zákona o veřejných zakázkách a zhotovitel stejně jeho pokyny nerespektoval.

[17] Lze souhlasit se stěžovatelem, že objektivní stránka správního deliktu je tvořena jednáním, následkem a příčinnou souvislostí mezi nimi, přičemž existence příčinné souvislosti je otázkou skutkovou. O vztah příčinné souvislosti se jedná, je-li jednání a následek ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebyť protiprávního jednání (opomenutí), ke škodlivému následku by nedošlo. Byla-li příčinou vzniku škodlivého následku jiná skutečnost, odpovědnost za něj nenastává; nemusí však jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, a to o příčinu podstatnou.

pokračování

[18] V posuzovaném případě je stěžovateli vytýkáno opomenutí při likvidaci následků kalamity na předmětném území v době od dubna do listopadu roku 2006. K likvidaci následků kalamity byl přitom stěžovatel povinen podle ustanovení § 32 odstavce 2 zákona o lesích, podle kterého *[p]ři vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod v lese (větrné a sněhové kalamity, přemnožení škůdců, nebezpečí vzniku požárů v období sucha apod.) je vlastník lesa povinen činit bezodkladná opatření k jejich odstranění a pro zmírnění jejich následků.* Stěžovatel má přitom podle § 4 odst. 1 zákona o lesích postavení vlastníka lesa, a je to tedy právě a pouze stěžovatel, kdo je subjektem uložené povinnosti. Přijetí opatření k odstranění a zmírnění následků je podle § 2 písm. d) a e) zákona o lesích *hospodařením v lese*, a stěžovatel v postavení vlastníka lesa je proto při jejich přijímání omezen (mimo jiné) tím, aby přijatým opatřením byly zachovány funkce lesa, neboť podle § 11 odst. 2 zákona o lesích je povinen *usilovat při hospodaření v lese o to, aby nepoškozoval zájmy jiných vlastníků lesů a funkce lesa byly zachovány (plněny rovnoměrně a trvale) a aby byl zachován (chráněn) genofond lesních dřevin.*

[19] Podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí, Česká inspekce životního prostředí *[u]loží pokutu až do výše 5.000.000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohroží životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.*

[20] Je-li prokázáno, že příčinou (v přírodovědném smyslu) vzniklého škodlivého následku v podobě ohrožení životního prostředí vytvořením podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů je použití nevhodné harvesterové technologie při odstranění a zmírnění následků kalamity, a byl-li k odstranění následků kalamity povinen stěžovatel, který byl současně povinen přijmout opatření tak, aby k odstranění a zmírnění následků došlo a současně aby funkce lesa byly zachovány, pak je přímá příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatele (přijetím opatření ve formě zadání zakázky třetí osobě k odstranění následků kalamity) a následkem ohrožení životního prostředí. Je přitom bez právního významu, zda stěžovatel odstraňoval následky kalamity vlastními silami, nebo zda využil služeb třetí osoby, neboť nositelem povinnosti podle § 32 odst. 2 zákona o lesích byl - právě a pouze - stěžovatel jako vlastník lesa (přesněji v postavení vlastníka lesa). Vztah mezi stěžovatelem a jeho smluvním partnerem je přitom v rovině soukromoprávní, a pokud smluvní zhotovitel prací postupoval v rozporu s pokyny stěžovatele, jak stěžovatel tvrdil, je to okolnost významná pouze z hlediska této soukromoprávní roviny a na odpovědnost stěžovatele za veřejnoprávní delikt nemá vliv. Rovněž poukaz stěžovatele na omezení vyplývající ze zákona o veřejných zakázkách je nepřipadný, neboť ani tento zákon (konkrétně ustanovení § 45 odstavec 3) nevylučuje stanovit podmínky veřejné zakázky tak, aby realizací prací nebyl porušen lesní zákon v ustanoveních o povinnosti vlastníka lesa přijmout opatření tak, aby funkce lesa byly zachovány.

[21] Z uvedeného vyplývá, že námitka nedostatku příčinné souvislosti nebyla vznesena důvodně. Městský soud i žalovaný dospěli ke správnému právnímu závěru o odpovědnosti stěžovatele za vytýkané jednání a ani tato stížnostní námitka stěžovatele není důvodná.

[22] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soudu dodává, že je sice správný názor stěžovatele o nemožnosti dovodit odpovědnost za předmětný správní delikt pouze z jeho práva hospodaření v lese, ze shora uvedeného však vyplývá, že tak neučinil ani žalovaný ani městský soud, a tedy ani tato námitka nebyla stěžovatelem vznesena důvodně.

IV.

Závěr a náhrada nákladů řízení

[23] Kasační stížnost stěžovatele ze shora uvedených důvodů nedůvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 věta druhá zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu